

In de verhalenserie 'De artiestenuitgang' vertellen bekende artiesten van weleer over hun leven na het applaus. Vandaag in de tweede aflevering: comédienne Corrie van Gorp. Ze danste bij het Nationale Ballet, schitterde naast Wim Sonneveld en kreeg Nederland aan het lachen met André van Duin. „Hij vraagt me altijd of ik weer wil meedoen. Maar ik red het niet meer.”

Mevrouw De Bok altijd in de kast

Al haar theaterkostuums zijn weg. Op ééntje na. Dat hangt nog bij haar in de kast. Het is dat gekke pakje van mevrouw De Bok: het meest succesvolle typetje dat ze speelde naast André van Duin. Het kostuum lijkt op haar te wachten. Inclusief tas, sjaal en brillette. „Ik kan er zo maar geen afscheid van nemen.” Maar opnieuw aantrekken? „Nee, alsjeblieft niet. Ik ben blij dat het allemaal voorbij is.”

petjes als 'Alie van de Wegenwacht' en 'Bep de Bok' maakten haar tot een onmiskenbare publiekslieveling.

Tropenjaren

„Het waren tropenjaren”, vertelt ze. „In die drukke tijd stond ik overdag in een tv-studio programma's als de 1-2-3-show met Rudi Carell op te nemen. 's Avonds gingen we het land in met de revue van André. Terug in de bus had hij dan nog snel een carnavalsliedje voor me geschreven. Zo'n liedje werd geheid een hit, zodat ik na de revue het land weer in ging om ergens in een feestzaal 'Zo slank zijn als je dochter' te zingen. Ik was blij als ik om vier uur 's nachts weer thuis was. Allemaal prachtig, maar het was niet vol te houden.”

Geen carnavalsnummers meer dus, maar in de theaters en tv-shows bleef ze jarenlang onafscheidelijk van André van Duin. Ook stond ze naast hem in films als 'Ik ben Joep Melloen' en 'De boezemvriend'. „Ik hoefde mijn gezicht maar te laten zien en de mensen begonnen te lachen. Een heerlijke tijd, maar op een gegeven moment was het op. De buitenwereld staat er niet bij stil dat ik op mijn vijftiende ben begonnen met werken. Daarna heb ik het alleen maar ontzettend druk gehad. Steeds verwachtingen, steeds verplichtingen. Dan komt er een dag dat je er naar verlangt om niks meer te hoeven.”

Aruba

Ze was 45 toen ze een punt zette achter haar showbizloopbaan. Ze streek neer in Noordwijk en woonde vervolgens ruim vijf jaar op Aruba. „Vijf jaar te lang”, vindt ze nu. „Ik was blij dat ik terug kon naar Nederland. Hou het maar op heimwee.” Om dicht bij haar ouders te zijn verhuisde ze naar Rotterdam. „Ik ben enig kind. Dat brengt toch een extra verantwoordelijkheid met zich mee. Mijn moeder zat lang in een verpleeghuis. Zo vaak als ik kon, ging ik

naar haar toe. Nadat ze overleed, richtte ik me helemaal op mijn vader. Die zat echt op mijn bezoek te wachten. Dit voorjaar is hij overleden. Hij was 92 jaar. En helemaal op. Ik mis hem nog iedere dag. Net dacht ik nog: ik zal pa even bellen. Maar het volgende moment bedenk je dat hij er helemaal niet meer is. Raar is dat toch.” Ze was getrouwd, maar kreeg geen kinderen. „Mijn toenmalige man wilde het niet. En in combinatie met mijn werk was het eigenlijk ook niet te doen. Gelukkig had ik altijd honden om voor te zorgen. Maar soms vind ik het jammer dat ik geen moeder werd. Vooral omdat ik ook geen broers en zussen heb. Aan de andere kant heb ik altijd zo veel drukte om me heen gehad, dat ik er nooit aan toe kwam om iemand te missen.”

Hartsvriend

André van Duin bleef altijd een hartsvriend. „We zien elkaar altijd op verjaardagen en bij premières. Ook ga ik wel gewoon naar voorstellingen van hem. Dan praten we lekker bij, in de kleedkamer. Meestal neem ik dan een lekker maaltje voor hem mee. Vindt-ie heerlijk.” „Bij ieder nieuw project vraagt André me weer of ik met hem meedoe. Heel fijn dat hij me vraagt, natuurlijk. Maar ik heb er de puf niet meer voor. Ik ben nu 66 jaar. En niemand zit toch te wachten op zo'n oud mens? Ik ben blij dat ik de trap nog op kan komen. Dan moet je toch niet meer op het toneel klimmen? Laatste beelden ze nog van de tv. Of ik een show wilde presenteren. Maar daar heb ik toch geen verstand van? Dan moet je de zelfkennis hebben om jezelf te beschermen. Ze probeerden me zelfs een keer te strikken voor een rol in 'Baantjer'. Leuk dat ze me vragen, hoor. Maar het is nog leuker om nee te kunnen zeggen.” „Ik kreeg alle lof die een artiest kan krijgen. De herinnering van het publiek aan mij is goed. Laat dat vooral zo blijven. Dus laat mij maar gewoon in de zaal zitten. Of lekker thuis

Corrie van Gorp heeft genoeg van de showbusiness: „Leuk dat ze me vragen, hoor. Maar het is nog leuker om nee te kunnen zeggen.”

FOTO KIPPA

Corrie van Gorp heeft genoeg aan de herinnering

naar de televisie kijken. Zo'n show van Tineke Schouten vind ik geweldig. Tineke is echt een moordgriet. Die meid schrijft al haar teksten zelf, ze maakt de muziek erbij en ze speelt het óók nog zo goed. Als ik dat zie, kan ik alleen maar bewonderend in een hoekje zitten.” Andere oud-vedettes laten zich voor geld weer richting de schijnwerpers lokken. Zij niet. Corrie van Gorp stelt geen eisen die het leven duur maken. Haar flatje biedt alles. „En

groot huis is niks voor me. Dat moet je allemaal maar schoonhouden.” Haar oude autootje is haar dierbaar. „Daar ben ik helemaal aan gewend. Als het mooi weer is, rij ik ermee naar mijn caravan, in de Alblasserwaard. Als ik daar in het zonnetje zit, ben ik gelukkig.” Haar geluk schuilt vooral in haar onafhankelijkheid. „Het liefste zorg ik zo lang mogelijk voor mezelf. Voor het geval ik ziek word, heb ik altijd een voorraadje vlees en groente in de vriezer. Dan red ik mezelf, tenminste.” Eén ding zou ze nog wel willen: vast te aanspraak om zich heen. „Om vrij te zijn en toch ergens bij te horen, heb ik me opgegeven voor een woongroep, hier in Rotterdam. Binnenkort trek ik daar in. Het apparte-

mentje is klein, maar voor de gezelligheid kun je altijd in gemeenschappelijke ruimtes terecht. Daar drink je samen koffie. En op vrijdag bak je daar met de hele groep gezellig kroketjes. Je hoeft niks, maar je mag overal aan meedoen. Dat is net wat voor mij. Op die manier hou je elkaar in de gaten en ben ik lekker onder de mensen. Dat is toch een veilig gevoel?”

„De laatste tijd heb ik al veel contact met mijn nieuwe buurtjes. Toen mijn vader overleed, kreeg ik lieve post van ze. 'Je bent niet alleen,' schreven ze. En: 'Wij zijn er voor je.' Toen ik dat las, dacht ik: 'je hebt toch een beetje familie.' Heerlijk toch?”

JAN VRIEND

Allemaal een boek (of twee) mee op vakantie

Zeven van de tien Nederlanders neemt een boek mee op vakantie. Kijk naar de verkooplijsten en je ziet dat misdaad, beroemdheden en psychologie het beste scoren. Met de campagne 'Zomerlezen' probeert de branche de verkoop een extra impuls te geven. Bekende sportjournalisten zijn de kopstukken van de promotieactie.

Het leesgedrag van de Nederlander is de laatste jaren ingrijpend veranderd. In 1975 las de doorsnee landgenoot nog zes uur per week in kranten, boeken en tijdschriften. In 2005 was dat gedaald tot minder dan vier uur per week, zo becijferde het Centraal Bureau voor de Statistiek. De gemiddelde Nederlander ging meer tijd besteden aan tv-kijken en internetten. Zo zat de doorsnee landgenoot in 2005 meer dan vijftien uur voor het beeldscherm van zijn computer of zijn tv. Het gevolg is dat bibliotheken het aantal uitgeleende boeken tussen 2000 en 2005 met vijftien procent zagen dalen. Ook verdwenen er veel boekenwinkels. In het jaar 2000 wa-

Gooi je vakantiebagage vol met boeken: met een promotiecampagne probeert de boekenbranche de toerist aan het lezen te krijgen.

Foto Peter Dierfens

ren er nog bijna 1400 boekenzaken, vorig jaar waren dat er ruim 300

minder. Opmerkelijk is dat de boekenwin-

kels de afgelopen twee jaar wel hun omzet zagen stijgen. Hoewel we

met zijn allen steeds meer boeken via internet bestellen, zijn de boekhandels nog altijd goed voor meer dan de helft van de boekenverkoop. Die stijgende lijn wil de branche graag vasthouden. Daarom gaf de stichting Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek (CPNB) gretig een Hollandse draai aan een Amerikaanse campagne waarbij beroemdheden als Whoopi Goldberg het lezen bevorderden. In ons land waren Jeroen Krabbé, Neelie Kroes en Simone Kleinsma de afgelopen jaren de gezichten van een actie om landgenoten te wijzen op de lol van lezen. Gefotografeerd 'in een lees-hoekje', stimuleerden ze het publiek om hun voorbeeld te volgen.

Bushaltes

Met grote affiches op NS-stations en bij bushaltes gaat de campagne de komende week opnieuw van start. „We doen het juist in deze tijd van het jaar omdat het publiek nu de rust en de tijd heeft voor een boek”, zegt Peter Rosendaal van de CPNB. Dit jaar zijn Barbara Barend, Mart Smeets en Humberto Tan de gezichten van de campagne. Ze staan op de posters met een boek in hun handen. Dat de CPNB nu koos voor sportgezichten van de Nederlandse tv lag voor de hand. „Nu het grote publiek met het EK voetbal, de Tour de France en de Olympische Spelen uren voor de buis zit, is het aardig om de presentatoren te laten wijzen op een aardig tegenwicht. Door ze af te beelden met een boek laten ze zien dat er méér is dan al-

leen sport op tv.” Als aanloop naar de vakantietijd bestempelde de boekenbranche de maand juni al als 'maand van het spannende boek'. Geen toeval dus dat thrillers, detectives en ander 'crimineel' werk nu de verkooplijsten aanvoeren. Waarbij opvalt dat niet langer de traditionele speurder met tactische slimmigheid en geduld de toon zet, maar de technisch rechercheur die met sporen en digitaal vernuft de dader weet te ontmaskeren. De Cock en Martin Beck kregen stevige concurrentie van slimmeriken uit de categorie CSI.

Voor uitgevers en schrijvers loont het om in te spelen op die trend, want een kwart van alle verkochte (en uitgeleende) boeken bestaat momenteel uit het 'spannende' genre. „Vooral in de vakantie heeft de lezer de tijd en de behoefte om weg te dromen bij dit soort verhalen”, zegt Rosendaal. „Dit genre neemt de lezer mee naar een totaal andere wereld. En dat is precies wat de meeste mensen van een vakantie verwachten.”

JAN VRIEND

Humberto Tan als boegbeeld van de leescampagne.

Foto PR